

AUTORKA BESTSELLEROV *NEW YORK TIMES*

MIA SHERIDAN

GRAYSONOV S'ĽUB

IKAR

MANŽELSTVO ZA PENIAZE, LÁSKA NA NEZAPLATENIE

MIA SHERIDAN

GRAYSONOV S'LUB

Preložila Hana Bojmirová

IKAR

Mia Sheridan
GRAYSON'S VOW

Copyright © 2015, 2023. GRAYSON'S VOW by Mia Sheridan

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Hana Bojmírová

Cover design © by Eileen Carey/No Fuss Design

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0802-1

*Túto knihu venujem svojej starej mame,
ktorá mala vždy poruke nejakú múdru radu,
ochotné ucho a srdce plné lásky.
Chýbaš mi každý deň.*

VÁHY

*„Ani šťastný život sa nezaobíde bez istej miery temnoty
a slovo šťastný by stratilo svoj význam,
keby nebolo vyvážené smútkom.“*

CARL JUNG

PRVÁ KAPITOLA

K I R A

*„Nikdy sa netráp, moje zlatičko, vesmír vždy vyrovná misky váh.
Jeho cesty môžu byť záhadné, ale vždy sú spravodlivé.“*

Isabelle Dallairová, starká

Zo všetkých zlých dní bol tento najhorší. A to bolo ešte len deväť hodín ráno. Vystúpila som z auta, zhlboka sa nadýchla príjemného vzduchu neskorého leta a vydala sa k banke Napa Valley Savings Bank. Bolo dusno a v nose ma štekľila sladká vôňa jazmínu. Tá pokojná krása mi pripadala nesprávna, moja pochmúrna nálada bola v priamom kontraste s teplým, slnečným ránom. Aká arogantná myšlienka, napadlo mi. Akoby sa malo počasie riadiť mojou náladou. Keď som otvorila sklenené vchodové dvere banky, vzdychla som si.

„Pomôžem vám?“ spýtala sa ma natešená brunetka, keď som podišla k okienku.

„Áno,“ odvetila som a vytiahla som z kabelky občiansky preukaz a starú vkladnú knižku. „Chcem zrušiť tento účet.“ Oboje som posunula k pracovníčke. Roh vkladnej knižky bol ohnutý a odhaľoval čísla, ktoré tam zapísala moja babka, keď mi ukazovala, ako mám sledovať naše vklady. Pri tej

spomienke mi zovrelo srdce, ale prinútila som sa k úsmevu, ktorý, ako som dúfala, vyzeral veselo. Dievča otvorilo knižku a zadalo čísla účtu do systému.

Spomenula som si na deň, keď sme účet otvorili. Mala som desať rokov, prišla som sem s babkou a hrdo naň vložila päťdesiat dolárov, ktoré mi dala za to, že som jej celé leto pomáhala s prácami vonku. Do tejto banky sme chodili v priebehu rokov vždy, keď som bývala u nej v Nape. Ona ma naučila vážiť si skutočnú hodnotu peňazí – mali sme sa o ne deliť a použiť ich na pomoc iným, no predstavovali aj istý druh slobody. Skutočnosť, že momentálne som mala tak málo peňazí, že všetok môj majetok bol napchatý v kufri auta, bol dôkazom toho, akú mala pravdu. Bola som všetko, len nie slobodná.

„Dvetisíc štyridsaťsedem dolárov a šestnásť centov,“ vyhlásila pracovníčka banky a pozrela na mňa.

Prikývla som. Bolo to dokonca o niečo viac, ako som dúfala. Dobré. To bolo dobré. Potrebovala som každý cent. Spojila som ruky na pulte a pomaly vydýchla, zatiaľ čo som čakala, kým prepočíta peniaze.

Len čo som ich mala bezpečne uložené v peňaženke a účet bol zrušený, zaželala som jej pekný deň a zamierila rovno k dverám. Keď som zbadala fontánku na pitie, zastavila som sa. Klimatizáciu v aute som používala len sporadicky, aby som šetrila benzín, takže mi bolo neustále horúco a bola som smädná.

Studená voda mi akurát zvlhčila pery, keď som z kancelárie za rohom začula: „Grayson Hawthorn, teší ma.“

Ustrnula som, pomaly som sa narovнала a palcom si roztržito utrela vodu zo spodnej pery. Grayson Hawthorn... *Grayson Hawthorn?* To meno som poznala, pamätala som si, ako ťažko znelo, keď som si ho v ten deň v otcovej kance-

lárii šeptom opakovala. Spomenula som si, ako som krátko zahliadla spis, ktorý otec rýchlo zatvoril, keď som mu na stôl položila podnos s kávou. Mohol by to byť *ten istý* Grayson Hawthorn?

Urobila som pár krokov a nazrela za roh, ale nevidela som viac ako zatvorené dvere kancelárie a zatiahnuté žalúzie. Rástla vo mne zvedavosť, a tak som sa vybrala na toaletu oproti kancelárii, v ktorej bol Grayson Hawthorn. *Nesliediš priveľmi, Kira?*

Vošla som do kabínky, zamkla som za sebou a oprela sa o stenu. Ani som netušila, že Grayson Hawthorn žije v Nape. Súdny proces s ním sa konal v San Franciscu, takže k spáchaniu zločinu muselo dôjsť tam – nie že by som vedela, o aký zločin išlo. No vedela som, že môj otec sa oň zaujímal. Zahryzla som si do pery, prešla k umývadlu a hľadela na svoj odraz v zrkadle, kým som si umývala a sušila ruky.

Keď som odchádzala, do kancelárie na druhej strane chodby práve vošiel muž v obleku, pravdepodobne riaditeľ banky. Zatvoril za sebou dvere, no úplne sa nezabuchli, vďaka čomu som počula pár prvých slov. Zastavila som sa, znovu som privrela dvere na toalete a potom som len stála a snažila sa niečo započuť.

Naozaj, Kira? Môžeš sa hanbiť, ako sliediš. Bolo to narušenie súkromia. A čo bolo ešte horšie, tak nejak zbytočné. *Vážne, čo je to s tebou?* Ignorujúc vlastné pokarhanie, som sa naklonila bližšie k štrbine.

Túto svoju slabšiu chvíľu si rada vymažem zo spomienok. Nikto okrem mňa o tom nemusel vedieť. Podarilo sa mi zachytiť niekoľko slov. „Prepáčte... zločinec... nemôžem dať... táto banka... bohužiaľ...“ Zločinec? Áno, potom to *musel* byť ten Grayson Hawthorn, ktorého som mala na mysli. Aká zvláštna, nečakaná zhoda okolností. Nevedela som o ňom

veľa. Jediné, čo som naozaj poznala, bolo jeho meno, skutočnosť, že ho odsúdili za zločin a že ho môj otec využil ako pešiaka. To som mala s Graysonom Hawthornom spoločné. Nebolo pravdepodobné, že by si otec pamätal mená ľudí, nie, keď ničil životy tak pravidelne a bez toho, aby si na nich znovu spomenul. V každom prípade, prečo som načúvala a snažila sa započuť súkromný rozhovor? Tým som si nebola istá. Prehnaná zvedavosť rozhodne bola jednou z mojich chýb. *Dobre, dosť tohto číhania.* Zhlboka som sa nadýchla a pohla som sa smerom von, keď som začula odsúvanie stoličky po podlahe a opäť som sa zastavila. Slová z druhej strany chodby boli teraz jasnejšie, pravdepodobne sa presunuli bližšie k dverám.

„Mrzí ma, že vám nemôžem schváliť pôžičku, pán Hawthorn.“ Mužský hlas znel ľútostivo. „Keby bola vaša hodnota väčšia...“

„Rozumiem. Ďakujem vám za váš čas, pán Gellar,“ ozval sa ďalší mužský hlas, predpokladala som, že patril Graysonovi.

Krátko som zazrela vysokú mužskú postavu s tmavými vlasmi v sivom obleku, ako vychádza z kancelárie, stiahla som sa späť a zavrela dvere. Ešte raz som si umyla ruky, aby som sa čímsi zamestnala, a potom som konečne vyšla. Keď som prechádzala okolo kancelárie, v ktorej bol predtým Grayson Hawthorn, uvidela som, že za stolom sedí muž v obleku s kravatou a sústredí sa na niečo, čo píše.

Medzitým sa vonku ešte viac oteplilo. Nastúpila som do auta, ktoré som zaparkovala na ulici, a chvíľu v ňom len tak sedela a pozorovala malebné centrum mesta: markízy krášlili priečelia podnikov a chodník zdobili veľké nádoby s pestrofarebnými kvetmi. Mestečko Napa som milovala, počnúc centrom cez nábrežie až po odlahlé vinice, v lete

s dozrievajúcim ovocím a v zime s pestrými, žiarivo žltými kvetmi divokej horčice. Bolo to miesto, kam sa po smrti môjho starého otca utiahla stará mama a kde som v jej vidieckom dome s krytou verandou trávila letá. Nech som sa pozrela kamkoľvek, videla som ju, počula jej hlas, cítila jej ducha. Stará mama zvykla hovoriť: Dnes môže byť skutočne veľmi zlý deň, no zajtrašok sa môže stať tým najlepším. Stačí len vydržať, kým príde.

Zhlboka som sa nadýchla a snažila som sa striasť zo seba pocit samoty. *Ach, stará mama, keby si tu bola. Objala by si ma a povedala mi, že všetko bude v poriadku. A pretože by si to povedala ty, verila by som, že je to pravda.*

Oprela som si hlavu o opierku a zavrela oči. „Pomôž mi, starká,“ zašepkala som. „Som v koncoch. Potrebujem ťa. Daj mi znamenie. Povedz mi, čo mám robiť. Prosím.“ Slzy, ktoré som v sebe tak dlho zadržovala, ma štípali v očiach a hrozilo, že sa rozplačem.

Povzdychla som si a otvorila oči. Moju pozornosť okamžite upútal pohyb v spätnom zrkadle na strane spolujazdca. Otočila som hlavu a zbadala vysokého, dobre stavaného muža v tom istom sivom obleku, ktorý som videla v banke... Grayson Hawthorn. Zatajila som dych. Stál opretý o budovu vedľa môjho auta, napravo od nárazníka, v ideálnom uhle, aby som ho v zrkadle jasne videla bez toho, aby som sa pohla. Trochu som sa zosunula na sedadle, oprela som sa a pootočila hlavou, aby som ho ďalej sledovala.

Hlavu mal opretú o budovu, oči zavreté a bolestný výraz. A môj bože, bol... úchvatný. Mal nádherne ostro rezané rysy rytiera v lesklej zbroji, s takmer čiernymi trochu pridlhými vlasmi, vlniacimi sa mu okolo goliera. Skutočne ničujúce však boli jeho pery – plné a zmyselné spôsobom, ktorý ma neustále nútil vracáť sa k nim pohľadom. Prižmú-

řila som oči a najprv som sa snařila vnímať kařdý detail jeho tváre, potom som preřla k jeho vysokej postave. Telo dokonale pasovalo k jeho nádhorne temnej mužnosti – svalnaté a ladné, so širokými ramenami a s úzkym pásom.

Ach, Kira. Sotva mář čas na to, aby si si obzerala krásnych zločinocov postávajújúcich na chodníku. Tvoje starosti sú o čosi naliehavejšie. Si bez domova a úprimne povedané, zúfalá. Ak sa chceš na niečo sústrediť, sústred' sa na to. Dobre, až na to... že som od neho nedokázala odtrhnúť zrak. Aký zločin vlastne spáchal? Snařila som sa odvrátiť pohľad, ale niečo ma k nemu ťahalo. A nebol to len jeho nápadne pekný vzhľad. Niečo v jeho výraze mi bolo až príliš povedomé, vyjadrovalo to, ako som sa práve cítila aj ja.

Keby bola vařa hodnota väčšia...

„Aj ty si zúfalý, Grayson Hawthorn?“ řepla som.

Kým som ho pozorovala, zdvihol hlavu, pomasíroval si spánky a rozhlíadal sa. Preřla okolo neho řena, a keď ho míňala, prezerala si ho zhora nadol. Zdalo sa, že si ju nevřimol, a pre jej vlastné šťastie pozrela na cestu práve včas, aby tesne minula zrážku so stĺpom verejného osvetlenia. So smiechom som vydýchla. Grayson stál a hľadel do diaľky. Nejaký muž, očividne bezdomovec, sa pohol smerom k miestu, kde stál, a k okoloidúcim naťahoval čiapku. Vřetci rýchlo preřli okolo neho a nepríjemne sa odvrátili.

Keď sa muž priblířil ku Graysonovi, zovrela som pery. *Je mi ľúto, starec. Zdá sa mi, že človek, ktorého řiadař o pomoc, je na tom sám dosť mizerne.* Na moje prekvapenie vřak Grayson siahol do vrecka, krátko zaváhal a vytiahol peňařenku. Z môjho miesta som si tým nemohla byť úplne istá, ale keď sa mi pred zrakom mihol tmavý vnútrajšok jeho peňařenky, vyzeralo to, že mu dal vřetko, čo v nej mal. Kývol hlavou starcovi v otrhanom oblečení, ktorý mu opakovane ďakoval.

Chvíľu tam stál a sledoval, ako bezdomovec odchádza, potom vykročil opačným smerom, a keď prešiel za roh, stratil sa mi z dohľadu.

Sleduj, čo ľudia robia, keď si myslia, že sa nikto nepozerala, zlatičko. Tak zistíš, akí naozaj sú.

Mysľou mi prebehli starkine slová, akoby ku mne doliehali zvonku. Keď mi zazvonil mobil, prekvapene som sa strhla. Vydýchla som, schmatla kabelku zo sedadla spolujazdca a hľadala ho v nej.

Kimberly.

„Ahoj,“ zašepkala som.

Ticho. „Kira? Prečo šepkáš?“ aj ona šepkala.

Odkiaľšala som si a oprela sa. „Prepáč, len ma vyľakalo zazvonenie mobilu. Sedím v aute v Nape.“

„Podarilo sa ti zrušiť ten účet?“

„Áno. Bolo na ňom niečo vyše dvetisíc dolárov.“

„Hej, tak to je skvelé. To je aspoň niečo, nie?“

Povzdychla som si. „Áno. Aspoň na chvíľu to pomôže.“

V pozadí som počula Kimberliných chlapcov, ako sa smejú. Sykla na nich, pravdepodobne prikryla slúchadlo rukou a povedala im niečo po španielsky. Potom sa vrátila ku mne a pokračovala: „Vždy máš miesto u mňa na gauči, ak chceš.“

„Viem. Ďakujem, Kimmy.“ No nemohla som to svojej najlepšej kamarátke urobiť. Spolu s manželom Andym sa tiesnili v malom byte v San Franciscu so svojimi štvorročnými synmi. Kimberly otehotnela, keď mala osemnásť, a potom sa dozvedela šokujúcu správu – čakala dvojčičky. S Andym zatiaľ prekonali všetky prekážky, ale nemali to ľahké. To posledné, čo potrebovali, bolo, aby im na gauči prespávala ich kamoška na dne a zatažovala ich rodinu. Bola som na dne? Nie. Bola som bezdomovkyňa.

Zhlboka som sa nadýchla. „Niečo vymyslím,“ povedala som a beznádej, ktorú som cítila celé ráno, nahradilo odhodlanie. Mysľou sa mi mihla tvár Graysona Hawthorna. „Kimmy, máš niekedy pocit, že... tvoja cesta je priamo pred tebou? Jasná ako deň?“

Kimberly sa na chvíľu odmlčala. „Ach nie. Nie. Tento tón poznám. Znamená to, že plánuješ niečo, čo sa ti pokúsím, pravdepodobne neúspešne, vyhovoriť. Neuvažuješ o tom pláne hľadať si manžela na inzerát, však nie, pretože...“

„Nie.“ Odkiaľala som si. „Teda nie tak celkom.“

Kimberly zastonala. „Dostala si ďalší z tých svojich náhlych príšerných nápadov, však? Napadlo ti niečo úplne absurdné a pravdepodobne nebezpečné.“

Napriek všetkému som sa usmiala. „Och, prestaň. Tie nápady, ktoré vždy označuješ za príšerné, sú len zriedka absurdné a málokedy nebezpečné.“

„Ako vtedy, keď si sa chystala predávať vlastnú úplne prírodnú pletovú masku z bylín zo záhrady?“

Usmiala som sa, poznala som jej taktiku. „Aha, to? Moja zmes už bola takmer hotová. Vlastne priamo na dosah. Keby môj testovací subjekt nebol...“

„Mala som celú tvár zelenú. Nezmizlo to ani po týždni. Po týždni, počas ktorého sme sa fotili v škole.“

Zľahka som sa zasmiala. „Dobre, tak fajn, toto sa veľmi nepodarilo, ale mali sme desať.“

„Keď sme sa v šestnástich vytratilí na párty Cartera Scotta...“

„Rozhodne by to fungovalo, keby...“

„Museli prísť hasiči, aby ma dostali dole z vašej strechy.“

„Vždy si bola taká padavka,“ povedala som s úsmevom.

„A vtedy, keď si sa vrátila domov z vysokej školy na prázdniny, usporiadala si večierok s japonskou tematikou

v kimonách a takmer si náš všetkých zabila svojou ponukou japonského jedla?“

„Chyba v ingredienciách. Ako som mala vedieť, že na prípravu tej ryby potrebuješ licenciú? V každom prípade, bolo to dávno.“

„Bolo to pred dvoma rokmi.“ Snažila sa zostať seriózna, ale v hlase som jej počula úsmev.

Rozosmiala som sa. „Dobre, už si sa vyjadrila, chápem o čo ti ide, ty chytráčka. A napriek tomu všetkému ma máš stále rada.“

„To áno.“ Vzdychla si. „Nemôžem si pomôcť. Nedá sa ťa nemilovať.“

„No, to je vcelku diskutabilné.“

„Nie,“ povedala rozhodne. „Nie je. Tvoj otec je kretén, dobre vieš, čo si o tom myslím. A, drahá, musíš sa cez to konečne preniesť. Už je to rok. Viem, že si sa práve vrátila, ale potrebuješ...“

„Ešte nie,“ oponovala som potichu a pokrútila hlavou, hoci ma nemohla vidieť. „A ďakujem, že si ma na chvíľu rozosmiala. Ale vážne, Kim, práve teraz nemám najlepšie vyhliadky. Možno je príšerný nápad presne to, čo potrebujem.“ Hoci som sa snažila, na konci vety sa mi mierne zadrhol hlas. Kimberly nikdy nezlyhala v tom, ako mi zdvihnúť náladu, ale, úprimne, teraz som sa bála.

„Viem, Kira,“ povedala Kimberly s pochopením. „A, bohužiaľ, ak si rozhodnutá nevyužiť žiadny z obchodných kontaktov svojho otca, zrejme budeš musieť chvíľu robiť čašníčku, kým neprídeš na to ako ďalej.“

Vzdychla som si. „Možno, ale naozaj by si chcela, aby som bola niekde v blízkosti prípravy jedla?“

„To je dobrá poznámka,“ v jej hlase som počula ďalší úsmev. „Nech sa rozhodneš akokoľvek, Kira a Kimmy Kats

sú tu navždy, jasné? Navždy. Sme tím,“ odkazovala na názov kapely, ktorý som vymyslela, keď sme mali dvanásť a plánovala som spievať na rohu ulice, aby sme zarobili. V televízii som videla reklamu o deťoch v Somálsku, ktoré nemali čo jesť, a otec mi nechcel dať peniaze, aby som jedno z nich sponzorovala. Nakoniec nás prichytili, keď sme sa vykrádali z domu vo veľmi nevhodných kostýmoch vyrobených z tvrdého farebného papiera a lepiacej pásky. Otec mi dal na mesiac domáce väzenie. Kimberlina mama, ktorá pracovala ako naša domáca a tiež u nás bývala, mi dala dvadsaťdva dolárov, ktoré som potrebovala na to, aby som prispela na stravu a vzdelanie pre Khotsa, a potom zakaždým, keď som v daný mesiac nevedela zohnať vlastné peniaze.

„Navždy,“ povedala som. „Mám ťa rada, Kimmy Kat.“

„Aj ja teba, Kira Kat. Musím ísť, chlanci sa mi vymykajú spod kontroly.“ V pozadí som počula Leviho a Micahov piskľavý smiech a výkriky, ktoré sa miešali s cupotom malých nôh. „Prestaňte tu pobehovať! A prestaňte vrieskať!“ zakričala Kimberly a na sekundu si podržala telefón ďalej od úst. „Budeš dnes večer v pohode?“

„Áno, som v pohode. Myslím, že by som si mohla dovoliť rozhadzovať a prenajať si lacnú hotelovú izbu tu v Nape a potom sa prejsť po nábřeží. Mám pocit, že som tak nablízku staršej.“ Nespomenula som jej, že som si ráno narýchlo zbalila veci a zliezla po požiarňom schodisku, aby som ušla z bytu, ktorý mi platil otec, kým kričal a búchal na vchodové dvere. A že teraz boli spomínané veci hodené v kufri môjho auta. Kimberly by si robila starosti a nateraz som mala nejakú hotovosť a čiastočný, ale pravdepodobne príšerný nápad.

A v mojej slávnej histórii príšerných nápadov by sa tento mohol dostať na prvé miesto rebríčka.

Samozrejme, že predtým, než sa skutočne rozhodnem, si urobím dôkladný prieskum. A zoznam výhod a nevýhod, vždy mi to pomohlo vidieť veci jasnejšie. Tentoraz si to vyžadovalo dôkladnú analýzu.

Kimberly si vzdychla. „Nech odpočíva v pokoji. Tvoja starká bola úžasná žena.“

„Áno, to bola,“ súhlasila som. „Daj za mňa chlapcom pusu. Zavolám ti zajtra.“

„Dobre. Potom sa porozprávame. A, Kira, som naozaj rada, že si späť. Veľmi si mi chýbala.“

„Aj ty si mi chýbala. Maj sa, Kimmy.“

Zavesila som a ešte pár minút som sedela v aute. Potom som opäť rozsvietila obrazovku telefónu a trochu pátrala na internete, aby som našla hotelovú izbu, ktorú by som si mohla dovoliť.

DRUHÁ KAPITOLA

GRAYSON

„Čerpadlo sa už nedá opraviť, pane. Musí sa vymeniť.“

Zaklieral som si popod nos a vrátil kľúč do skrinky s náradím. José mal pravdu. Utriel som si pot z čela a prikývol som, opretý o ďalší zbytočný kus zariadenia, ktorý bolo treba opraviť alebo vymeniť.

José na mňa súcitne pozrel. „Ale podarilo sa mi rozbehnúť odstopkovač. Myslím, že je ako nový.“

„Nuž, aspoň nejaké dobré správy,“ odvetil som a zdvihol kufrík s náradím, ktorý som si priniesol so sebou. Jedna dobrá správa k dlhému zoznamu tých zlých. Teraz som však bral čokoľvek, čo sa podarilo. „Vďaka, José. Pôjdem to vyčistiť.“

José prikývol. „Máte nejaké správy z banky, pane?“

Zastavil som, ale neotočil sa. „Pôžičku zamietli.“ Keď José neodpovedal, pokračoval som. Cítil som, ako ma jeho sklamaný pohľad páli na chrbte. Prisahal som, že udržím rodinné vinárstvo v chode, a nič na svete pre mňa nebolo dôležitejšie, ale José mal rodinu, o ktorú sa musel postarať, a najnovší prírastok mal len niekoľko týždňov. Ak by som zlyhal, nebol by som jediný, kto by prišiel o prácu.

Keby bola vaša hodnota väčšia...

Začal som sánku, tie slová ma zaboľeli, zahŕňali v sebe viac ako len hodnotu majetku. Pripomínali mi, že som nikdy zaveľa nestál.

Keby bola vaša hodnota väčšia...

Keby, presne tak.

S týmto ozrutným *keby* a so štyrmi štvrtólarmi by som si mohol kúpiť niečo z dolárového menu v McDonalde. Mal McDonald's ešte stále dolárové menu? Možno nie. Možno by som nič nedosiahol ani vo svete rýchleho občerstvenia.

Prešiel som si všetky *čo keby* svojho života viac rás, než som dokázal spočítať. Bola to bolestivá a zbytočná strata času.

Sotva som potreboval ďalší dôvod na to, aby som sám sebou pohŕdal.

Tieto myšlienky som však zahnal. Skĺzaval som nebezpečne blízko k sebaľútosti a z vlastnej skúsenosti som vedel, aká hlboká je to diera, a keď ste do nej spadli, liezlo sa z nej len ťažko. Namiesto toho som sa sústredil na udržanie zúfalstva na uzde pomocou odmeraného chladu. Len tak som dokázal pokračovať v práci.

Nakoniec som si pripomenul, že otec vo mne videl viac. A ja som si sľúbil, že ho nesklamem, nie tentoraz.

Keď som vyšiel do neskorého popoludnia, slnko bolo vysoko na oblohe a vzduchom sa niesla vôňa ruží, ktoré pred rokmi zasadila moja nevlastná matka, a niekde nablízku lenivo bzučali včely. Zastavil som sa, aby som si prezrel rady a rady dozrievajúceho viniča, a v hrudi mi narastala pýcha. Bude to dobrá úroda. Cítil som to v kostiach. *Musí* to byť dobrá úroda. To bolo to, čo ma dnes nútilo pokračovať aj napriek možnosti, že ak sa mi nepodarí do jesene pripraviť všetky zariadenia, ovocie mi bude nanič.

Už som predal takmer všetko z rodinného domu, čo malo nejakú hodnotu, aby som získal peniaze na výsadbu

viniča. Takže pokazené zariadenie bolo fakt zlou správou. No bola to len ďalšia prekážka, stačilo prísť na to, ako ju prekonať.

O niekoľko minút som už vchádzal do domu, veľkolepého kamenného sídla so starostvetským rázom, ktoré postavil môj otec. Svojho času to bola nádherná stavba, ale potrebovala toľko opráv ako vinárske zariadenie. Opravy, ktoré som nemal ako financovať.

„Čerpadlo sa nedá opraviť.“

Zaškripal som zubami, keď ma privítal Walter, rodinný komorník, momentálne človek pre všetko. „Vyzerá to tak.“

„Spravil som tabuľku, je v nej vybavenie, ktoré potrebuje opraviť, aj to, ktoré je potrebné vymeniť. Všetky sú farebne označené podľa priority.“

Skvelé. Presne to som potreboval, názornú ukážku beznádejnosti svojej situácie. Prestal som sa prehrabávať v pošte na odkladacom stolíku v predsieni. „Teraz si už aj môj tajomník, Walter?“

„Nieкто musí byť. Viest' toto miesto je priveľa práce pre jednu osobu, pane.“

„Dovoľ, aby som sa ťa na niečo spýtal, Walter.“

„Áno, pane.“

„Vymyslel si aj zoznam možností, ako by som mohol *zaplatiť* za tie farebne označené položky, ktoré treba opraviť alebo vymeniť?“

„Nie, pane, nenapadlo mi nič, na čo by ste už nepomysleli. Dúfam však, že tento zoznam je užitočný aj sám osebe.“

„Ani trochu, Walter,“ povedal som, keď som zamieril k hlavnému schodisku. Mal som neustály prehľad o všetkých veciach, ktoré musím opraviť, ak chcem uskutočniť zber úrody. „A už som ti miliónkrát povedal, aby si ma prestal oslovovať pane. Poznáš ma od detstva.“ Nehovoriac o tom, že som

si ten úctivý titul len sotva zaslúžil. Walter mal cenu troch takých, ako som ja, a určite to vedel. Napriek tomu som si bol vedomý, že zo svojej profesionality nikdy neupustí. Walter Popplewell pochádzal z Wandsworthu. Bol to dokonalý anglický džentlmen vo všetkých ohľadoch a v našej rodine bol už viac ako tridsať rokov.

Walter si odkašľal. „A niekto na vás čaká, pane.“

Otočil som sa. „Kto je to?“

„Niekto,“ Walter si znova odkašľal, „kto hľadá prácu, pane.“

Obrátil som oči k stropu. *Kriste*. „Fajn, nechaj ma, zbavím sa ho. Čo za blázna sa vôbec snaží nájsť prácu práve tu?“

Walter švihol rukou smerom do kuchyne, odkiaľ ku mne doliehal smiech jeho ženy, mojej gazdinej Charlotte a ešte niekoho.

Keď som vošiel, za veľkým dreveným stolom sedel muž a pred sebou mal tanier so sušienkami. Hneď ako ma zbadal, rýchlo vstal a zhodil pritom tanier na zem, kde sa roztrieštil na tisíc kúskov.

„Ach, drahý!“ vykrikla Charlotte, prestala nalievať mlieko a rozbehla sa vpred. „S tým si nerob starosti, Virgil. Len sa porozprávaj s pánom Hawthornom a ja to tu poupratujem. Ani trochu sa netráp.“

Muž predou mnou bol veľký, mal najmenej stodevätidesiatosem centimetrov, na sebe káki nohavice, červeno-modro pruhovanú košeľu a bejzbalovú čiapku Giants. Jeho okrúhla tvár bola plná strachu, keď behal pohľadom medzi mnou a rozbitým tanierom.

Pristúpil som k nemu a vystrel ruku. „Grayson Hawthorn.“

Strhol pohľad k podávanej pravici. Váhavo napriahol tú svoju a potriasol ňou, a keď sa mi konečne pozrel do očí, z jeho nevinného pohľadu mi bolo zrejmé, že je duševne zaostalý.